

delse (koncession). Medlemslandene kan således ud over solvenscertifikat og certifikat vedrørende forsikringsklasser kræve, at forsikringselskabet fremlægger en driftsplan indeholdende: Arten af risici, almindelige og specielle forsikringsbetingelser, tariffer og formularer m.v. Risikolandets myndigheder har herefter en frist på et halvt år til at indrømme eller nægte tilladelse. Myndigheden kan kun nægte tilladelse, hvis driftsplanen ikke er i overensstemmelse med statens love og administrative bestemmelser.

I lovforslaget er forsikringstjenesteydelsesvirksomhed til Danmark for så vidt angår masserisici gjort betinget af koncession fra Finanstilsynet, jfr. lovforslagets § 7.

6. Lov om forsikringsvirksomhed finder alene anvendelse på her i landet etablerede selskaber og er efter sit indhold således ikke egnet til at regulere forsikringstjenesteydelsesvirksomhed, der drives af selskaber, der ikke er etableret i Danmark. Med den øgede mulighed for tjenesteydelsesvirksomhed er det fundet mest hensigtsmæssigt at regulere al forsikringstjenesteydelsesvirksomhed såvel fra Danmark som til Danmark i en selvstændig lov. Lovforslaget indeholder således de specielle regler, der ifølge 2. skadesforsikringsdirektiv gælder for tjenesteydelsesvirksomhed.

7. Lov om forsikringsvirksomhed finder sammen med dette lovforslag anvendelse på her i landet etablerede selskaber. Da lov om forsikringsvirksomhed ikke finder anvendelse på udenlandske selskaber, der udøver forsikringstjenesteydelsesvirksomhed i Danmark, er det nødvendigt i lovforslaget at indføje regler svarende til bestemmelser i denne lov til sikring af danske forsikringstageres interesser. Dette gælder således bestemmelserne om overdragelse af bestande (§ 10), om likvidation (§ 13), om oplysningspligt overfor Finanstilsynet (§ 14), og om videregivelse af oplysninger (§ 15).

8. Direktivet indeholder forbud mod, at medlemsstaterne for visse risici fastsætter bestemmelser om, at der kræves godkendelse af »almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer«. Dette medfører, at der ikke fremover vil kunne kræves godkendelse af betingelserne for bygningsbrandforsikring forud for udstedelse af koncession, og den nugældende danske ordning kan derfor ikke opretholdes. Dette gælder kun for forsikring af store risici, og bygningsbrandforsikring kan være såvel en stor risiko som en masse-risiko, afhængigt af forsikringstagerens økonomiske størrelse. Af administrative og praktiske grunde vil den nugældende ordning blive erstattet af en be-

kendtgørelse udstedt af Finanstilsynet, i hvilken der fastsættes minimumsbetingelser for bygningsbrandforsikring. Direktivets bestemmelser forhindrer således ikke, at medlemsstaterne ved generelle retsakter (love eller administrative forskrifter) fastsætter, under hvilke betingelser store risici må tegnes.

9. Direktivet omfatter ikke den såkaldte korrespondentforsikring, der er karakteriseret ved, at forsikringstageren selv retter henvendelse til et forsikringselskab i et andet land. Lovforslaget indeholder derfor ikke bestemmelser om korrespondentforsikring, og disse forsikringer vil som hidtil kunne tegnes frit, dog med undtagelse af visse lovpligtige forsikringer.

10. Lovforslaget har været forelagt Assurandør-Societetet, Pensionskasserådet og Forbrugerrådet.

11. Forslaget forventes ikke at få administrative eller statsfinansielle konsekvenser, da der pr. 1. januar 1990 gennemføres en omstrukturering af Finanstilsynet bl.a. med henblik på den fortsatte internationalisering af de finansielle virksomheder.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Bestemmelsen angiver lovens anvendelsesområde som »forsikringstjenesteydelsesvirksomhed«. Da denne efter 2. skadesforsikringsdirektiv kan forekomme i flere former, opremses de i stk. 1. EF-tjenesteydelserne omfatter efter nr. 1 til 4 såvel udenlandske EF-forsikringselskaber samt disses ikke-herværende (d.v.s. ikke i Danmark etablerede), i EF etablerede forretningssteder, der ønsker at udøve forsikringstjenesteydelsesvirksomhed i Danmark, som danske selskaber og herværende forretningssteder af udenlandske EF-forsikringselskaber, der ønsker at udøve forsikringstjenesteydelsesvirksomhed i en anden medlemsstat. Til forskel fra lov om forsikringsvirksomhed er det i denne lov således ikke selskaber eller generalagenturet, der er genstanden for regulering eller tilsyn, men alene deres tjenesteydelsesvirksomhed.

Den gældende lov om forsikringsvirksomhed (jf. lovekandtørelse nr. 127 af 23. marts 1984 med senere ændringer) tillader ikke udenlandske forsikringselskaber at tilbyde forsikringstjenesteydelser her i landet, mens den omfatter danske selskabers samlede virksomhed, herunder forsikringstjenesteydelsesvirksomhed i udlandet.

Både for danske og udenlandske selskaber er det derfor nødvendigt at give særlige regler om tjenestey-